

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 32, 2014

Nummer 32, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2915](#) 07-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2914](#) 07-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2916](#) 07-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2911](#) 07-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2910](#) 07-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2919](#) 07-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2920](#) 07-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2917](#) 07-10-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2913](#) 07-10-2014

RECHTSPRAAK

***In de onderhavige zaak is sprake geweest van een
persoonsverwisseling. Om die reden wordt de aanvraag tot herziening
gegrond verklaard.***

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. In de aanvraag wordt daartoe aangevoerd dat sprake is van een persoonsverwisseling.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Hetgeen door de advocaat-generaal in zijn conclusie is vermeld geeft steun aan de stelling waarop de aanvraag berust, te weten dat in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak waarvan herziening is gevraagd sprake is geweest van een persoonsverwisseling.

Een en ander levert het ernstig vermoeden op dat het hof, ware het hiermee bekend geweest, de aanvrager van het hem tenlastegelegde zou hebben vrijgesproken.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt voor zover nodig de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormeld arrest van het gerechtshof, verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op de voet van artikel 472 lid 2 Sv opnieuw zal worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2914

Zaaknummer: 13/04819

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Ondanks het feit dat de aanvulling met bewijsmiddelen niet meer beschikbaar zal komen, leidt dit niet tot vernietiging van de bestreden uitspraak. In de door het hof bevestigde uitspraak van de rechtbank zijn in voldoende mate de wettige bewijsmiddelen vermeld waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend en is genoegzaam de inhoud daarvan weergegeven.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot terugwijzing van de zaak naar het hof, opdat deze op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Het middel klaagt dat de door het hof bevestigde uitspraak van de Rechtbank Dordrecht niet de inhoud bevat van de bewijsmiddelen waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend.

Ingevolge artikel 511f Sv kan de schatting van het op geld waardeerbare wederrechtelijk verkregen voordeel slechts worden ontleend aan wettige bewijsmiddelen. Ingevolge artikel 511e lid 1 Sv (in eerste aanleg) en artikel 511g lid 2 Sv (in hoger beroep) is op de uitspraak op een vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel artikel 359 lid 3 Sv van overeenkomstige toepassing. Dat betekent dat die uitspraak de bewijsmiddelen moet vermelden waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend met weergave van de inhoud daarvan, voor zover bevattende de voor die schatting redengevende feiten en omstandigheden. (Vgl. HR 26 maart 2013, ECLI:NL:HR:2013:BV9087, NJ 2013/544.)

De in het middel bedoelde aanvulling met de bewijsmiddelen ontbreekt bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken. Naar aanleiding van een door de raadsman op de voet van artikel IV lid 3 van het Procesreglement Strafkamer Hoge Raad gedaan verzoek is bij het hof nadere informatie ingewonnen. Op grond van die informatie moet worden aangenomen dat de aanvulling met bewijsmiddelen in het ongerede is geraakt en niet meer beschikbaar zal komen.

Nochtans behoeft dit niet tot vernietiging van de bestreden uitspraak te leiden nu in de door

het hof bevestigde uitspraak van de rechtbank in voldoende mate de wettige bewijsmiddelen zijn vermeld waaraan de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel is ontleend en genoegzaam de inhoud daarvan is weergegeven, voor zover bevattende de voor die schatting redengevende feiten en omstandigheden, mede gelet op hetgeen door de raadsvrouw in hoger beroep omtrent de schatting van het op geld waardeerbare wederrechtelijk verkregen voordeel is aangevoerd en 's hofs motivering van zijn beslissingen dienaangaande.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2917

Zaaknummer: 13/03193

Wetsartikelen: 511f Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat het bewezenverklaarde als witwassen kan worden aangemerkt, is ontoereikend gemotiveerd. Er bestaat echter onvoldoende grond de zaak terug te verwijzen voor een nieuwe behandeling, nu door een partiële vernietiging de aard en de ernst van het bewezenverklaarde in zijn geheel beschouwd niet worden aangetast.

Het middel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat het onder 3 bewezenverklaarde 'witwassen' oplevert.

Wat betreft de stelling dat het handelen van de verdachte ten aanzien van de geldbedragen die hij op zijn bankrekening heeft gestort, niet gericht is geweest op het verbergen of verhullen van de criminele herkomst daarvan moet worden vooropgesteld dat op zichzelf noch de tekst noch de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 420bis en 420quater Sr eraan in de weg staat dat iemand die een in die bepalingen omschreven gedraging verricht ten aanzien van een voorwerp dat afkomstig is uit enig door hemzelf begaan misdrijf, wordt veroordeeld wegens – kort gezegd – (schuld)witwassen. Dat geldt, naar uit de tekst van de wet volgt, ook voor het verwerven of voorhanden hebben van zo'n voorwerp.

Dit betekent niet dat elke gedraging die in artikel 420bis lid 1 Sr en artikel 420quater lid 1 Sr is omschreven, onder alle omstandigheden de – in beide bepalingen nader omschreven – kwalificatie witwassen onderscheidenlijk schuldwitwassen rechtvaardigt. Zo kan ingeval het gaat om een voorwerp dat afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf en hem het 'verwerven' of 'voorhanden hebben' daarvan wordt verweten, de vraag rijzen of een dergelijk enkel verwerven of voorhanden hebben voldoende is om als (schuld)witwassen te worden aangemerkt.

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat de strafbaarstelling van witwassen strekt ter bescherming van de aantasting van de integriteit van het financieel en economisch verkeer en van de openbare orde, dat witwassen een veelomvattend, maar ook te begrenzen fenomeen is, en dat ook in het geval het witwassen de opbrengsten van eigen misdrijf betreft, van de witwasser in

beginsel een handeling wordt geleverd die erop is gericht 'om zijn criminele opbrengsten veilig te stellen'. Gelet hierop moet worden aangenomen dat indien vaststaat dat het enkele verwerven of voorhanden hebben door de verdachte van een voorwerp dat afkomstig is uit een door hemzelf begaan misdrijf niet kan hebben bijgedragen aan het verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat voorwerp, die gedraging niet als (schuld)witwassen kan worden gekwalificeerd.

Daarmee wordt mede beoogd te voorkomen dat een verdachte die een bepaald misdrijf heeft begaan en die de door dat misdrijf verkregen voorwerpen verwerft of onder zich heeft en dus voorhanden heeft, zich automatisch ook schuldig maakt aan het witwassen van die voorwerpen. Bovendien wordt aldus bevorderd dat in zo een geval het door de verdachte begane (grond)misdrijf, dat in de regel nader is omschreven in een van specifieke bestanddelen voorziene strafbepaling, in de vervolging centraal staat.

Er moet in dergelijke gevallen dus sprake zijn van een gedraging die meer omvat dan het enkele verwerven of voorhanden hebben en die een op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat door eigen misdrijf verkregen voorwerp gericht karakter heeft. Ingeval de gedraging betrekking heeft op een gedeelte van die voorwerpen, kan slechts het verwerven of voorhanden hebben van dat gedeelte worden aangemerkt als witwassen.

Een vonnis of arrest moet voldoende duidelijkheid verschaffen over de door de rechter in dit verband relevant geachte gedragingen van de verdachte. Wanneer het gaat om het verwerven of voorhanden hebben van een voorwerp dat afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf, moeten daarom bepaaldelijk eisen worden gesteld aan de motivering van het oordeel dat sprake is van (schuld)witwassen. Uit die motivering moet kunnen worden afgeleid dat de verdachte het voorwerp niet slechts heeft verworven of voorhanden heeft gehad, maar dat zijn gedragingen ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van het voorwerp.

Deze rechtsregels hebben slechts betrekking op het geval dat de verdachte voorwerpen heeft verworven of voorhanden heeft gehad, terwijl aannemelijk is dat die voorwerpen onmiddellijk afkomstig zijn uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf. (Vgl. HR 25 maart 2014, ECLI:NL:HR:2014:702, NJ 2014/302.)

Deze regels zien uitsluitend op gevallen waarin slechts het verwerven en/of voorhanden hebben van onmiddellijk door eigen misdrijf verkregen voorwerpen is bewezenverklaard. Zij hebben in beginsel geen betrekking op een geval als het onderhavige waarin is bewezenverklaard het 'overdragen' en het 'omzetten' – een en ander in de betekenis die

ingevolge artikel 420bis lid 1 sub b Sr aan die begrippen toekomt – van zulke voorwerpen, en evenmin op het daarin voorkomende begrip ‘gebruik maken’.

In het vorenstaande wordt gesproken over ‘in beginsel’, omdat niet valt uit te sluiten dat anders moet worden geoordeeld in het bijzondere geval dat zulk ‘overdragen’, ‘gebruik maken’ of ‘omzetten’ van door eigen misdrijf verkregen voorwerpen plaatsvindt onder omstandigheden die niet wezenlijk verschillen van gevallen waarin een verdachte die een bepaald misdrijf heeft begaan en die daarmee de door dat misdrijf verkregen voorwerpen verwerft of voorhanden heeft, zich automatisch ook schuldig zou maken aan het witwassen van die voorwerpen. Voorkomen moet immers worden dat de onder 2.3 weergegeven regels worden omzeild enkel door het tenlasteleggen en/of bewezenverklaren van een andere delictsgedraging dan ‘verwerven’ of ‘voorhanden hebben’. In zo een bijzonder geval geldt eveneens dat, wil het handelen kunnen worden aangemerkt als ‘witwassen’, sprake dient te zijn van een gedraging die een op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van die voorwerpen gericht karakter heeft in de onder 2.3 omschreven zin. (Vgl. HR 25 maart 2014, ECLI:NL:HR:2014:716.)

In het onderhavige geval gaat het om het bewezenverklaarde verwerven, voorhanden gehad hebben, overdragen of omzetten van voorwerpen – te weten geldbedragen – die afkomstig zijn uit door de verdachte zelf begane misdrijven (vermogenscriminaliteit) ten aanzien waarvan het hof heeft geoordeeld dat zulks witwassen oplevert. Het hof heeft vastgesteld dat verschillende geldbedragen contant op een (eigen) bankrekening zijn gestort, die bedragen nadien contant zijn opgenomen en vervolgens zijn aangewend voor betaling van de huur en het CJIB.

In die gevallen waarin het enkele storten op een eigen bankrekening van contante geldbedragen die onmiddellijk uit eigen misdrijf afkomstig zijn kan worden aangemerkt als ‘omzetten’ of ‘overdragen’ in de betekenis van artikel 420bis lid 1 sub b Sr, zal in de regel sprake zijn van een bijzonder geval als onder 2.4 bedoeld, hetgeen meebrengt dat, wil het handelen kunnen worden aangemerkt als ‘witwassen’, sprake dient te zijn van een gedraging die een op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van die geldbedragen gericht karakter heeft.

Uit de door het hof gegeven motivering kan echter niet worden afgeleid dat ten aanzien van de onderhavige stortingen sprake is van gedragingen van de verdachte die (kennelijk) ook gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van die geldbedragen, zodat het oordeel van het hof dat het bewezenverklaarde als witwassen kan worden gekwalificeerd, in zoverre ontoereikend is gemotiveerd.

Voor vernietiging van de bestreden uitspraak deswege en terugwijzing of verwijzing van de zaak voor een nieuwe behandeling bestaat onvoldoende grond aangezien door zo een partiële vernietiging de aard en de ernst van het bewezenverklaarde in zijn geheel beschouwd niet worden aangetast. De Hoge Raad heeft daarbij in aanmerking genomen dat uit de bewezenverklaring en bewijsvoering van het hof onder meer kan worden afgeleid dat de verdachte, naast dit storten van contante geldbedragen op zijn eigen bankrekening, contante bedragen van die rekening heeft opgenomen en contante bedragen heeft gebruikt ten behoeve van bankbetalingen aan derden, een en ander in vergelijkbare omvang als de gedane stortingen.

Het middel faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2913

Zaaknummer: 13/01276

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Nu verdachte heeft nagelaten het rechtsmiddel aan te wenden onder bekendmaking van zijn persoonsgegevens, kan zij niet in het cassatieberoep worden ontvangen.

Namens de verdachte wordt in de schriftuur uitvoerig beargumenteerd het standpunt ingenomen dat de verdachte kan worden ontvangen in het cassatieberoep, hoewel zij dat beroep heeft ingesteld zonder haar persoonsgegevens bekend te maken.

De aangevoerde gronden vormen voor de Hoge Raad geen aanleiding terug te komen van zijn in het arrest van 27 februari 2001 (ECLI:NL:HR:2001:AB0259, *NJ* 2001/499) en nadien gewezen arresten gegeven oordeel. Dat oordeel houdt in dat uit artikel 449-452 Sv, welke bepalingen de wijze regelen waarop rechtsmiddelen dienen te worden aangewend, moet worden afgeleid dat een verdachte te wiens laste een rechterlijke beslissing is gewezen waarin hij op andere wijze dan bij name is aangeduid, geen rechtsmiddel tegen een einduitspraak kan aanwenden anders dan onder bekendmaking van zijn persoonsgegevens.

Het hof heeft de verdachte in het bestreden arrest aangeduid als 'NN1290320071650'. Blijkens de akte van cassatie heeft de verdachte het beroep ingesteld onder 'NN1290320071650'. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen kan een verdachte een rechtsmiddel slechts aanwenden onder bekendmaking van zijn persoonsgegevens. Nu de verdachte dit heeft nagelaten, kan zij in het cassatieberoep niet worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2915

Zaaknummer: 12/03336

Wetsartikelen: 449 Sv

RECHTSPRAAK

De verwerping van het beroep op noodweer is, mede gezien de verklaring van een getuige in eerste aanleg, ontoereikend door het hof gemotiveerd.

Het middel klaagt over de verwerping van het beroep op noodweer(exces).

Het hof heeft in zijn onder 2.7 weergegeven overweging geoordeeld dat niet aannemelijk is geworden dat sprake is geweest 'van een situatie waarin verdachte zijn vriend moest verdedigen tegen een ogenblikkelijke wederrechtelijke aanranding'. Het hof baseert dat oordeel op de omstandigheid dat de door de verdachte gestelde feitelijke gang van zaken geen steun vindt in andere verklaringen, meer in het bijzonder niet in de verklaring van de getuige [betrokkene 3], welke verklaring naar het oordeel van het hof 'anders luidt dan de verklaring van verdachte en voorts ook weinig gespecificeerd is'. Dat oordeel is echter niet begrijpelijk, in aanmerking genomen de inhoud van de onder 2.6 weergegeven ter terechtzitting in eerste aanleg afgelegde verklaring van de getuige [betrokkene 3]. Derhalve is de verwerping van het hof van het beroep op noodweer ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2920

Zaaknummer: 13/04013

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

De verdachte kan worden ontvangen in het cassatieberoep, nu de opgelegde geldboete hoger is dan de ondergrens om cassatieberoep in te kunnen stellen.

Advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het beroep.

De bestreden uitspraak heeft betrekking op een overtreding (artikel 9 Natuurbeschermingsverordening). Aan de verdachte is ter zake van dat feit een geldboete van Afl 450, subsidiair 9 dagen hechtenis, opgelegd.

Nu in de Rijkswet niet anders is bepaald, neemt de Hoge Raad ten aanzien van strafzaken in Aruba, Curaçao, Sint Maarten en voor Bonaire, Sint Eustatius en Saba kennis van een beroep in cassatie in strafzaken op overeenkomstige wijze en met overeenkomstige rechtsgevolgen als ten aanzien van strafzaken in het Europese deel van het Koninkrijk.

Gelet hierop moet artikel 427 lid 2 aanhef en onder b Sv aldus worden uitgelegd dat in strafzaken in Aruba beroep in cassatie niet openstaat indien geen andere straf of maatregel werd opgelegd dan een geldboete tot een (gezamenlijk) maximum van Afl 400, zijnde – volgens gegevens van De Nederlandsche Bank en ten voordele van procespartijen afgerond – de tegenwaarde van € 250 ten tijde van de inwerkingtreding van de onder 2.2.2 genoemde wet. De verdachte kan derhalve worden ontvangen in het ingestelde beroep.

De advocaat-generaal heeft zich niet uitgelaten over de voorgestelde middelen. De Hoge Raad is van oordeel dat de advocaat-generaal daartoe alsnog in de gelegenheid behoort te worden gesteld. Met het oog daarop dient de zaak naar de rolzitting te worden verwezen.

De Hoge Raad verwijst de zaak naar de rolzitting van 14 oktober 2014 en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2910

Zaaknummer: 13/04841

Wetsartikelen: 427 Sv

RECHTSPRAAK

De enkele plaatsing van het bericht op Twitter biedt nog niet een toereikende motivering voor het oordeel dat verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat bij Wilders in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat hij het leven zou kunnen verliezen.

Het middel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat bij de verdachte sprake is geweest van opzet op bedreiging.

Voor een bewezenverklaring van bedreiging is onder meer vereist dat het opzet van de verdachte erop is gericht dat de bedreigde daadwerkelijk op de hoogte geraakt van de bedreiging. Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte met het plaatsen van haar bericht met betrekking tot het Tweede Kamerlid Wilders op de internetsite www.twitter.com ‘op zijn minst de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat Wilders dit bericht zou lezen’. Gelet op hetgeen door en namens de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep is aangevoerd – hetgeen erop neerkomt dat de verdachte Wilders niet wilde bedreigen en dat zij niet wist of beoogde dat Wilders het Twitterbericht zou lezen – is het kennelijke oordeel van het hof dat verdachtes opzet erop was gericht dat Wilders op de hoogte zou geraken van de als bedreigend aangemerkte inhoud van de tweet, zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk. De enkele plaatsing van het bericht op Twitter biedt nog niet een toereikende motivering voor het oordeel dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat bij Wilders in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat hij het leven zou kunnen verliezen.

Deze klacht van het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2916

Zaaknummer: 13/01771

Wetsartikelen: 285 Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft niet onbegrijpelijk geoordeeld dat de verbalisant, die redelijkerwijs ermee rekening kon en moest houden dat het vervoer van verdachte mogelijk gevaar zou opleveren voor de inzittenden van de politieauto, de beslissing om verdachte ten behoeve van het vervoer te boeien in de gegeven omstandigheden in redelijkheid heeft kunnen nemen.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot zodanige op artikel 440 Sv gebaseerde beslissing als de Hoge Raad gepast zal voorkomen.

Het tweede en het derde middel klagen in de kern genomen dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd heeft geoordeeld dat sprake is van een opsporingsambtenaar werkzaam in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

Het hof heeft het volgende vastgesteld. De verdachte werd als bestuurder van een auto op de rijksweg A-16 door de verbalisanten tot stoppen gebracht en vervolgens aangehouden omdat hij zich niet kon identificeren. Bij de daaropvolgende veiligheidsfouillering werden in zijn kleding potentiële steekwapens, een schaar en een schroevendraaier, aangetroffen. De verbalisanten wensten de verdachte in verband met zijn en hun veiligheid in handboeien per dienstauto – een ‘compacte politieauto’ – te vervoeren naar het dichtstbijzijnde politiebureau. In reactie op mededelingen dat hij geboeid zou worden vertoonde de verdachte, die Portugees spreekt en met wie de communicatie wegens de taalbarrière lastig was, recalcitrant gedrag en verzette hij zich tegen het daadwerkelijk aanleggen van de handboeien door de betrokken politieambtenaar.

Het hof heeft, niet onbegrijpelijk, geoordeeld dat de verbalisant, die redelijkerwijs ermee rekening kon en moest houden dat het vervoer van de verdachte mogelijk gevaar zou opleveren voor de inzittenden van de politieauto, de beslissing om de verdachte ten behoeve van het vervoer te boeien in de gegeven omstandigheden in redelijkheid heeft kunnen nemen.

Door op grond van het voorgaande te oordelen dat de politieambtenaar werkzaam was in de rechtmatige uitoefening van de bediening, geeft het oordeel van het hof niet blijk van een onjuiste opvatting omtrent dat in artikel 18o Sr voorkomende begrip en is zijn oordeel niet onbegrijpelijk en is het toereikend gemotiveerd.

Opmerking verdient het volgende. Bij het antwoord op de vraag of de ambtenaar werkzaam is in de rechtmatige uitoefening van de bediening heeft als uitgangspunt te gelden dat de politieambtenaar die uitvoeringshandelingen verricht in het kader van de aanhouding van een verdachte werkzaam is in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening als bedoeld in artikel 18o Sr (vgl. HR 29 september 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ2808). Bij de beoordeling of zich omstandigheden voordoen die tot het oordeel leiden dat de uitoefening van de bediening niet rechtmatig is, kan de strafrechter de noodzaak en proportionaliteit van het desbetreffende overheidsoptreden betrekken. De enkele omstandigheid dat, zoals ter terechtzitting van het hof is aangevoerd, de Nationale ombudsman – in naar in de toelichting op het middel wordt gesteld: ‘een vergelijkbare zaak’ – in het kader van zijn aan hem in artikel 9:27 Algemene wet bestuursrecht opgedragen taak te beoordelen, of ‘het bestuursorgaan zich al dan niet behoorlijk heeft gedragen’, tot de conclusie is gekomen dat in die bewuste zaak het aanleggen van de handboeien niet behoorlijk was omdat ‘geen concrete feiten of omstandigheden zijn aangetoond die het aanleggen van de handboeien bij (...) op zich zouden kunnen rechtvaardigen’, noopte het hof niet zijn – andersoortige – oordeel betreffende de rechtmatigheid van dat gedrag nader te motiveren.

De middelen falen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2919

Zaaknummer: 13/03770

Wetsartikelen: 22 Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar en 18o Sr

RECHTSPRAAK

Van de door de raadsman overgelegde fotokopie waaruit de dood van de verdachte blijkt, kan niet worden gesteld dat er in redelijkheid niet kan worden getwijfeld aan de betrouwbaarheid en herkomst ervan. De vervolging stuit derhalve niet af op artikel 69 Sr.

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, behoudens voor zover daarbij het in eerste aanleg gewezen vonnis is vernietigd, en tot niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging van de verdachte.

In cassatie is door de raadsman van de verdachte een fotokopie overgelegd van een stuk dat blijkens de eveneens overgelegde Engelse vertaling inhoudt een verklaring omtrent het overlijden van de verdachte op 14 juli 2012 te Shiraz (Iran).

In aanmerking genomen dat de overgelegde fotokopie niet zonder meer kan worden aangemerkt als een stuk aan de herkomst en betrouwbaarheid waarvan in redelijkheid niet kan worden getwijfeld en gelet op de resultaten van het onderzoek dat dienaangaande is verricht, kan niet zonder meer worden uitgegaan van de juistheid van de inhoud van deze verklaring. Daarom stuit de voortzetting van de vervolging niet af op artikel 69 Sr, inhoudende dat het recht tot strafvordering vervalt door de dood van de verdachte.

De advocaat-generaal heeft zich niet uitgelaten over het voorgestelde middel. De Hoge Raad is van oordeel dat de advocaat-generaal daartoe alsnog in de gelegenheid behoort te worden gesteld. Met het oog daarop dient de zaak naar de rolzitting te worden verwezen.

De Hoge Raad verwijst de zaak naar de rolzitting van 14 oktober 2014 en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2911

Zaaknummer: 11/05729

Wetsartikelen: 69 Sr